

Revederea

Orașul se schimbase și el. Gara nu mai funcționa, rămăsese doar o clădire abandonată, străjuind liniile de cale ferată ruginite și năpădite de ierburi. Fețele clădirilor, albe odinioară, se șteau acum în culori pastelate. Vechea și celebra „piață de vineri” fusese înlocuită cu o hală asemenea tuturor halelor din alte orașe, în care nu mai găseai precupeți veritabili, ci intermediari, nici marfă autohtonă, ci de import. Vechile „magazine alimentare” dispăruseră, lăsând loc unor buticuri cochete. Ceva stăruia însă, în aer, în frunzele copacilor, în detaliile fine. Deși altul, era același oraș.

Invariabil, aleșii locali patronau cele câteva localuri mai dichisite din oraș, ademenind turiștii care, în general, explorau împrejurimile pitorești. Imagini la indigou, printre care țâșneau, dureros, amintirile.

Iar amintirile erau deja încețoșate, după atâția ani de absență, astfel încât cele două surori se prindeau, instinctiv, de mână, pe câte-o stradă subțire, într-un colț de parc, în buza cimitirului, pe sub răchitele uitate pe marginea lacului.

Pe peronul gării, de pildă, rataseră un tren, după o cursă imposibilă, alături de părinții care, epuizați, n-au mai avut putere decât să fluture mâinile către mecanicul de locomotivă. Acesta, impasibil, tocmai le răpea ultima ocazie de a ajunge la timp la nunta fratelui lor. Sub sălcii intrase în istorie primul sărut al Ioanei. Pe aleile parcului își pierduse condurul Gabriela, alergând să nu fie prinsă de tată la brațul unui băiat. Pentru că tatăl, care se odihnea acum în cimitirul îndepărtat, își ținuse fetele din scurt, păzindu-le ca pe ochii din cap de ispitele și capcanele adolescenței.

În microbuzul care luase locul trenului de altădată, depănaseră amintiri. Ioana stătea încordată, pentru că pe locurile din față zărise două doamne despre care nu era sigură dacă i-au fost colege de liceu. Anii făcuseră ravagii. Dacă sufletul ei s-ar vedea prin piele, ar fi plin de cicatrici, ar fi turbure ca o pasăre cu o jumătate de aripă frântă. Sora ei îi liniștea, grijulie, mâinile încă frumoase, tinere încă, și încerca, în spiritul tatălui lor, să ironizeze posibilele catastrofe, pentru a îmblânzi augurii. Degeaba. Ioana era sigură că nimeni nu-și va mai aminti de ea, pentru că în liceu fusese o fire retrasă și nu făcuse parte din nici un fel de grup. Atât avusese, o singură prietenă apropiată, care între timp murise.

Fetele aveau acum, la rândul lor, copii și nepoți, dar și melancolii. Moșteniseră amândouă de la tatăl lor o exigență oboșitoare față de ele, față de cei dragi, față de lume în general, care clătina din temelii relațiile de orice fel. Moșteniseră de la mama lor nevoia de evadare, trădată prin faptul că puneau ață lungă în ac, când coseau, semn că „vă măritați departe și-o să rămânem singuri la bătrânețe”. Ioana acceptase cu greu să participe, după patruzeci de ani, la o reuniune

a vechilor colegi de liceu. Bănuia ce-o așteaptă și se încorda mereu, sub privirile ironice ale Gabrielei, gata să renunțe: să se întoarcă, să plece departe, acolo unde locuia, în celălalt capăt de țară. Încordarea o întinerea și, în ciuda anilor, îi aducea pe chip proșpețimea atletei de odinioară, mândria profesoarei de sport.

Ce să le spun despre mine? O căsnicie ratată...

Dar copii și nepoți minunați!

O pensie mizerabilă!

După ani de serviciu decent, fără compromisuri!

Cum arăt?

Că arăta bine, mult mai bine decât majoritatea fostelor colege, a asigurat-o Gabriela și-a demonstrat-o chiar mai târziu, privind amândouă pozele de după petrecere. Ioana refuza să admită evidența, sau evidența nu făcea decât să răscolească mai adânc regretele personale.

Se prezentă la întâlnire ca un condamnat la eșafod. Curând, însă, observă că majoritatea celor prezenți se simțeau stânjeniți. Foarte mulți lipseau: unii morți, alții plecați. Unii, puțini, trăiseră, alții, cei mai mulți, supraviețuiseră doar. Vorbiră frumos, evocară, îl sărbătoriră pe singurul lor profesor rămas în viață, după care, în localul elegant, se strânseră în jurul meselor în grupuri asemănătoare celor din liceu. Ioana reuși să zâmbească, se înveseli și chiar se decisă să mai rămână câteva zile în oraș. Îi mărturisii Gabrielei, rușinată, că recunoscuse cu greu, din prima, doar șapte foste colege. Cât despre colegi...și-i amintea și mai greu.

Un exercițiu interesant și necesar, până la urmă.

Se poticniră însă iute în prețioasa consolare. Până la urmă, contează ce ai fost, sau ce lași în urma ta? Dar ce lași în urma ta?... Aici s-au oprit, au răs strâmb și-au continuat plimbarea, căutând cofetăria preferată, care, desigur, nu mai servea demult „acea” prăjitură.

Gabriela plecă a doua zi, cu sentimentul că și-a îndeplinit misiunea. Dorea să mediteze, pe drum, la felul în care, în mod ciudat, își protejase întotdeauna sora mai mare, deși aceasta fusese mereu mai îndrăzneță în opțiuni, mai puternică, mai liberă, cumva. Ea plecase prima departe de casă. Ea se străduise prima să uite de anii de liceu. Fără să reușească...

...Nu reuși să mediteze prea mult pentru că, în microbuz, un domn grizonat intră în vorbă cu ea. Rezumă întâlnirea, povesti despre viața de pensionar, despre copiii lui plecați în țări îndepărtate, despre dorul de ei și abia târziu, când să se despartă, îi mărturisii:

-Știi, în liceu am fost îndrăgostit de sora ta... Niciodată n-am avut curajul să-i spun. Te rog... să-i transmiți... să-i transmiți... cele mai bune urări!

Turn de Veghe II